

Novo življenje

(Za "A. D." prestavil M. U.)

Gospa Ažman je pobledela. Ni mogla, da bi sinu v tej uri povedala, da je žrtvovala vse svoje premoženje, da mu napravi pot v življenje. "Tu zahtevaš nekaj, kar ne smem storiti. Najne eksistence ne sme-va docela v zrak postaviti, če-ravno verujem v uspeh tvoje-ga dela. In kar posedujem še, tudi ne bi zadostovalo. Neko-liko optimistično si računal. Mi-slim si, kdorkoli ti bo dal ogo-rno svoto za izvršitev dela, ta bo tudi lahko še kavcijo pri-maknil. Poizkusi to najprej." Glas ji je odzvenel.

Žarka rdečica mu je šnila v čelo. Vstal je od mize. "Prav praviš, mama! Kar sem v prvi omamici zahteval, ni bilo prav. Odpusti mi! Misliti bi bil moral tudi nate in ne samo na svoje delo." Poljubil je ma-ter na lice ter ostavil sobo.

Gledala je za njim. "Ma-ma?" Tako ni dejal te besede Ambrož še nikdar. Zdelo se ji je, kakor bi morala zaklicati za njim: "Otrck! Saj bi rada da-la — ko bi le imela!" A raje je nosila večjo bol, samo da je sinu prihranila manjši strah.

Pod pazduho dragoceno pisa-nje, ki je bilo podpisano in opremljeno s potrebnimi pečati, se je lahko Ambrož še pred večerom oglašil v mestni hiši, da prijavi svoj izstop iz službe. Stavbeni svetnik je dejal: "Se-veda, boljše je sovražnik dobre-ga. Čestitam, gospod inženjir." Iz mestne hiše je končno Am-brož stopil na že razsvetljeno ulico in se je oddahnil, kakor da mora v svojih prsih dati pro-stor utripajočemu srcu. "Se-da pa naprej z vsa paro!" Do-besedno je tekel domov. Iz-gledalo je, da gospa Ažman deli veselje s sinom, ko ji je pripo-vedoval o uspehih današnjega dne. A vendar, medtem ko se je smejala, je imela neprestano mokre oči.

V naslednjih tednih je bila mnogo sama. Ambrož je bil od jutra do večera zaposlen s pripravami, ki so se morale takoj pričeti, da se bo z delom lahko pričelo takoj spomladi, ko skopni sneg. V teku petih po-letnih mesecev, se predno bo zi-ma razgrnila nad hribe svoj zimski plašč, mora biti delo do-vršeno. Tedaj je bilo treba vse potrebno z natančnostjo prera-čunati, vse delo za mesece po-razdeliti na glavo in roko in sredstva za gradnjo in položil zahtevano kavcijo. Seveda si je pri tem zagotovil naravnost levji delež dobička. Ambrož, ki je imel v čeh le venomer veli-čino svojega dela, je bil pri teh pogajanjih popustljivejši, kakor pa bi bil moral biti mo-der, ter se je zadovoljil s tem, da bo zaslužil toliko, da se bo lahko ob koncu tega podjetja

nem narečju: "Grom in strela! Mladenč, vi imate lokomotivo v svojem telesu. Od svojih šest-indvajsetih let ste morali vsa-ko v dvakratni meri izkoristiti. Toliko se razumete na delo in po- se. Vsa čast, vsa čast!"

Dne 4. februarja sta oba dru-žabnika podpisala pogodbo z de-želno vlado. V prvi polovici februarja sta potem odpotovala obenem z zastopnikom deželne vlade, da dovrše odkup zemljišč, katerega je občina pripravila in ki je bil potreben za zidavo ve-likega jezga, kateri naj zbira vse vode, ki prihajajo s Hude Gov-še.

Sedaj je bilo v vasi že znano: "želnir," ki bo ukrotil hude vode, je nekdanji mali Ambro-žek, drzni fantiček iz doktorje-ve hiše. Ambroža so ljudje pri-srečno sprejeli, a dejstvo, da je bil otrok iste vasi mu je v mar-skem clajšalo po- se. Gospod Josip Slavik se je nad ugodnim položajem okoristil ter je za-držnil vrvice svojega mošnjik-čka timbolj, čimbolj so bili kmetje popustljivi ob pogaja-njih z Ambrožem, katerega so klicali za Ambrožka, kakor pred dvajsetimi leti. Ambrož se je pričel nad gospodom Slavikom srditi, a je končno prišel pri- vseh kmetih do srečnega konca, z izjemo enega samega. Ta je bil Krišpin Žagar, sedanji last-nik Zaplazinikovega grunta. Sre-ča, da je ta stopil pred komisi-jo kot zadnji interesiranec šele kasno zvečer. Sicer bi bile osta-le, ki so se pokazali voljne, pod-pihnil k višjim zahtevam. Za malo gozdno parcelo, katere vsled hudournika sicer ni ime- prav nobene vrednosti, je zahte- val ogromno, naravno brezum- no ceno ter vpil in psal in postajal ob vsaki čaši, ki jo je izpil na račun komisije, čezda- lje bolj trmoglav. Ambrož je kak dučkrat dejal isto: "Ti? Kdo si ti! V uho me lahko pi- šeš! Nikdar me nisi maral. Vedno si bil Tonetov tovariš. Sakra, in ne dam gozda ceneje in ga ne dam, pa četudi er- kem! Težil bom. In če ne bom dobil na sodnji svoje pravice, pojdem v deželni zbor in bom tam dal napraviti interpelacijo.

Teh groženj očividno zastop- nik vlade ni maral slišati. Da kričaća pomiri in da ne zavla- čuje pričrta dela v negotovost, je moral gospod Slavik popusti- ti vrvice na svojem mošnjčku ter plačati Krišpinu Žagarju za njegov ničvredni gozd štirikrat- no ceno.

Sedaj je pustil Krišpin sme- je se svojo vinjenost rasti na lasten račun ter pričel norče- vati se iz drugih kmetov. "Vi kozli neumni, vi! Bi bili tako sterili kakor jaz! Vsi bi bili več dobili! In plačati bi bil moral, da bi bil črn, tale nobel tovariš mojega gospoda brata!"

Take govorice so kmete raz-

burjale. Niso več mislili na škodo, pred katero naj bi bili zavarovali svoje hiše in poija. Vsakdo se je jezil, ker je dobil manj nego modri Zaplazinik. Ta- ko je ostalo v gostilniški sobi, ko jo je Ambrož ostavil, da gre k počitku, kaj nevshečno razpo- loženje. Gospod Slavik se je k temu smejal. Ambrož pa je nadlogo prespal, tako da je lah- ko pogledal v naslednje jutro veselih oči, ko se je v saneh peljal proti Leskovkini hiši. Po- vprašal je bil po kakem polet- nem stanovanju in med hišami, v katerih so imeli sobe, katere so čez poletje oddajali, je bila Leskovkina Ambrožu najbolj prikladna, ker je bila najbližja njegovemu delu.

Ko je Ambrož v mali hišici vstopil v toplo, udobno izbo, je našel Leskovko sivolaso, prija- zno starko kateri ni bilo prav nič več poznati, s kakimi žolčnato jeznimi očmi je tedaj gledala pred enindvajsetimi leti v ži- vljenje. Seveda, ko je mladenič vprašal po obeh sobicah, je po- stala Leskovka bolj vzdržna in je nezaupno opazovala klobuk, katerega je Ambrož držal v ro- ki. A njegov klobuk je bil res žametast, a ni bil sivkast, pač pa temnorjav. In da bo mladi na- jemnik pripeljal tudi mater s se- boj, je očito pomirjevalno vpli- valo na starko. Docela zaupna je šele postala, ko jo je Ambrož vprašal: "Mati Leskovka? Ali me ne poznate več? Jaz sem Ažmanov Ambrožek." Tedaj ga je prišla za roke in klepetala toliko časa, da je moral Ambrož opominjati: "Mama, moj čas je skrajno pičlo odmerjen. In obe sobici si tudi moram še ogleda- ti."

Po ozkih stopnicah sta šla v "poletno stanovanje," v katerem je bilo sedaj v zimi hudo mraz. Bili ste dve belopobeljeni, več ko skromno opravljeni sobi. Dalo bi se nekoliko odpomoči, je me- nil Ambrož. Pred par leti je bila dala Leskovka ti dve sobi na- praviti, da bo z najemnino ne- kaj zaslužila. Kmetije ni imela. V hlevu je stalo le par koz. Ta- ko ste morali obe ženski živeti od najemnine, ki ste jo prejeli te- kom poletja od obeh sob, od ma- le pokojnine, katero je prejema- la Leskovka po rajnem možu, ki je bil cestar, ter od denarja, ki ga je Afra zaslužila s šivanjem rokavic in klekljanjem. Ti dohod- ki sta jima baš zadostovali, ako ste bili obe sobi preko poletja dobro oddani. Z najemnino — 150 kron za vse poletje — je bil Ambrož takoj zadovoljen. Med- tem ko sta s starko še govorila, se je oglašil doli v veži korak.

"Dekle je prišlo pravkar!" Šla sta doli in našla Afro že ob oknu pred šivalnim strojem. Na prvi pogled je Ambrož spoz- nal dekle, ki je jeseni ob potu- ku izpiralo perilo. Pozdravil je. Afro njegovega pozdrava ni mo- gla slišati, kajti jezno lajaje je izpod peči planil bel psiček. Med- tem ko je hlastajoči pes norel okolo Ambroža, so njegove tačke ob vsakem skoku pustile na lepo pobiranem podu štiri majhne, mokre madeže. Ti madeži so po- stali končno temen obroč, tako da se je Ambrož zasmel: "Baš kakor da sem prišel v začaran ris!"

Leskovka je psa pomirila in dejala: "Afra! Obe sobi naj bi oddala. Mladi gospod tu bo pri- šel s svojo materjo."

Ne da bi pogledala od dela, je odvrnila: "Meni je že vseeno, kdo stanuje gori pod streho." Hutnila je v roke ter nadaljeva- la z delom.

"Poglej nekoliko sem! Mladi gospod je sin ranjkega doktor- ja, Ambrožek!"

Afra se je obotavljaše ozrla. "Tako? Bog vas sprejmi!" In zopet se je sklopila nad delo.

Tedaj je Leskovka nekoliko poručila, ali jeze ali zadrege. In ker je pričel psiček zopet ren- čati, ga je pričela psovati. Smeh- ljaje se je Ambrož stopil proti oknu ter opazoval dekle pri de- lu. Stroj, pred katerim je Afra sedela ni bil kaj komplicirana

stvar — železno stajalo, na ka- terem je vzvod, katerega je pri- tiskala delavka z nogo, odpiral in zapiral fino nazobčani železni plošči. Plošči ste prijeli usnje in tedaj je šivanka, s katero je upravljala urna roka, napravila med usnjatimi zobki lepe, ena- komerne šive z jermenčkom. Afra je baš delala na dolgi, beli plesni rokavici. In Ambrož je videl v mislih tak ples v mestu. Vse dame so nosile bele, dolge rokavice, kakršno baš sedaj Afra šiva. Vsaj tako si je Ambrož predstavljal, kajti videl ni plesa nikdar. In nasprotstvo te podo- be — tam samo glasno veselje, a tu tiho delo, tam glasno izobilje, a tu tiha potreba — to nasprot- stvo je vzbudilo v njem topel občutek, da je pristrskega pogle- da opazoval podobo, pred katero je stal. Ta podoba je bila mična. Bel sneženi odsev okna okolo Afrine glave in njenih bakreno- temnih las. Nje strogi obraz je še žarel zimskega mraza, skozi katerega je dekle šlo. In ta lepa postava! Pa četudi je bila krep- ko vzraščena, vendar ni bilo na njej nič grobege, nič kmetiške- ga. Kakor se je vitki vrat bočil izpod bogatih las proti čipkaste- mu ovratniku modrega — to je bila fina črta, lepa misel narave. "Gospodična Afra?" je dejal Ambrož. "Saj se poznava. Za- kaj ste napram meni tako tuja? In tako tiha?"

"Ker ob klepetanju šivanka vsakokrat spodrsne!" V dokaz te resnice je morala podreti par napačnih šivov. "A meni lahko rečeš kar enostavno Afra in ti. Brez tiste gospodične. To pač ni potrebno."

(Dalje prihodnjici.)

Dr. Anthony L. Garbas
SLOVENSKI ZOOZDRAVNIK
v Slovenskem Narodnem Dombu
6411 St. Clair Ave.
Henderson 0919

Naročite se na dnevnik "Ameriška Domovina"

NAJFINEJŠE PIVO V CLEVELANDU

ERIN BREW-Ehren Brau

Standard pivo v Clevelandu

● Slovenskim društvom in klubom se prijaz-
no priporočam za nabavo te najfinejše pive
v Clevelandu ob priliki veselice, piknikov, za-
bav ali za privatne partije.

● Slovenski gostilničarji! Erin Brew Stan-
dard pivo vam bo privedlo nove goste.

DRENK'S BEVERAGE DISTRIBUTING AGENCY

JOHN DRENK, lastnik

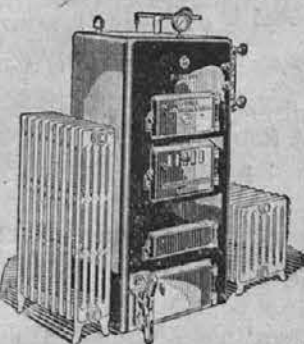
25880 St. Clair Ave.

Tel. KEnmore 2739

STEAM - HOT WATER - VAPOR Oil System-Hot Air Furnaces

Lahko kupite na 36 mesečnih
obrokov za izplačevanje.

● Sprejemamo v popravila vse raz-
lične furneze in boilerje po najnižjih
cenah. Pokličite nas po telefonu ali
pišite za vsa pojasnila. Informacijska
postrežba zastoj. Vprašajte za našo-
ga slovenskega zastopnika Štefan Ro-
bach. — Za mesto in 75 milj iz mesta
se dajo proračuni zastoj.

WOLFF HEATING CO.
HEATING ENGINEERS

9703 North Blvd., 9904 Somerset Ave., Cleveland, O.
Telefon: GLenville 9218, 9219

VRNITE CLEVELANDU DOBER GLAS

VRNITE MILLERJA ZA ŽUPANA

Nagradite lojalnost z lojalnostjo

Ray T. Miller je preizkušen in dokazan pri-
jatelj vseh narodnosti v tem mestu.

Nikoli v zgodovini kake mestne vlade niso
dobile vse narodnostne skupine tako prizna-
nje kot pod županom Ray T. Millerjem za
časa njegovega termina v 1932 in 1933.

To so fakti, na katere bi se morali spomniti,
ko greste na volišče v TOREK 1, OKTO-
BRA, da oddaste svoj glas.

Pred dvema leti je bil Cleveland poznan po vsej deželi kot dobro
mesto za prebivanje.

Danes ima Cleveland glas kot mesto raketirstva, zločina in vanda-
lizma.

VRNITE CLEVELANDU DOBER GLAS

VRNITE MILLERJA ZA ŽUPANA

Ko greste v volivno koč v TOREK, 1. OKTOBRA, zaznamujte
svojo glasovnico sledeče:

ZA ŽUPANA: **X Ray T. Miller**

Ray T. Miller Campaign Headquarters
F. T. Matia, Manager

